

Moira Young

PUSTINA

COLD
BOO

COO
BOO

PUSTINA

MOIRA YOUNG

COO
BOO

Přeložil Zdeněk Uherčík

Copyright © Moira Young, 2012

Translation © Zdeněk Uherčík, 2013

ISBN 978-80-7447-425-5

MÝM SESTRÁM

JACK

Pozdní odpoledne. Cesta od rána sleduje nekonečnou řadu stožárů osvětlení. Lépe řečeno toho, co zbylo z kovových stožárů osvětlení z časů Padlých, dávno ztracených v zapomnění. Vine se mezi šedivými, táhlými kopcí, do hněda sežehnutou trávou a trnitými křovisky.

Monotónní letní žár se mu opírá do týla. Klobouk má nasáklý potem. Kůži, boty a oblečení mu pokrývá prach dlouhé cesty. Cítí ho na jazyku, když si olízne rty. Po celou dobu má pod sebou vyprahlou cestu plnou výmolů. Vystoupá na táhlé návrší, z něhož cesta nečekaně klesá do utěšeného zeleného údolíčka. Vzduch sladce voní smolou borovic rostoucích na svazích.

Jack zastaví koně a zhluboka se nadechne. Vychutnává ten nádherný pohled. Dole na dně údolí se ve slunci leskne jezírko. Vedle něho stojí chýše spleaná z veteše po Padlých, kamenů, bláta a kmenů stromů. Chrání ji střecha z kůry a drnů. Na malých, pečlivě obdělávaných políčkách pracují muž, žena a dívka.

Konečně lidé. Kromě svého bílého mustanga Atlase celé dlouhé dny nepromluvil s živou duší. Osamělost už na něho začínala těžce doléhat.

„Konečně,“ řekne nahlas sám pro sebe. „Už jsem měl strach, že jsem na celé planetě sám.“

Sjíždí do údolí a hvízdá si. Ti tři mu jdou vstříc, ale netváří se vysloveně přátelsky. Ostražitě. Sledují ho opatrným pohledem. Nejsou příliš zvyklí na společnost, okolní svět je nezajímá a nemají

mnoho co říci. Nevadí. Pohled na lidi a klopotný rozhovor, přestože je to spíš monolog, mu stačí. Je radostí bez sebe.

Muž je udřený. Žena churavá. Podle jeho názoru nebude dlouho žít. Má zažloutlou pokožku a rty sevřené bolestí. Dívka je urostlá, může jí být tak čtrnáct let. Nespouští pohled ze svých bot. Mlčí, i když ji přímo osloví. Ale když z chýše vyběhne její bratříček, rozzáří se její nevýrazná tvář láskou. „Nesso! Nesso!“ volá na ni.

Běží bos. Je to veselý, okatý chlapec jménem Robbie. Ostatní členové rodiny ho sledují s takovým radostným úžasem, že je zřejmé, že nevěří svému štěstí. Opírá se sestře o nohu, usilovně si dumlá palec a prohlíží si Jacka.

Jeho starý, široký klobouk. Stříbrné oči. Protáhlý, opálený obličej, který už týdny neviděl břitvu. Dlouhý, zaprášený kabát a obnošené boty. Luk na zádech a opasek se zavěšenými zbraněmi. Šipkostříly, nožem, bolasem a prakem.

„Kšá,“ řekne Jack. Robbie otevře ústa a palec mu vypadne.

Jack zavrčí. Chlapec radostně vřískne a rozeběhne se k jezírku. Nessa za ním. Údolím se nese jejich volání a smích.

Ti lidé nejsou nijak společenštití, ale nejsou lakomí. Postarají se, aby se Jack i jeho kůň nasýtily, napili a umyli. Nabízejí mu nocleh, ale on nemá stání. Začíná se šepit, když se znovu vydává na cestu. Těžce pracují a brzy vstávají. Jakmile odjede, půjdou si lehnout.

Odhaduje, že k bouřlivému pásu zbývají nejvýš tři dny cesty. Tam má namířeno. Bouřlivý pás, hospoda Ztracený případ a v ní stará přítelkyně Molly. Přináší jí špatnou zprávu. Tu nejhorší. Čím dřív ji doručí, tím dřív se bude moci otočit, vrátit se po vlastních stopách a pokračovat v cestě na západ.

Na západ. K Veliké vodě. Protože tam je ona. Slíbil, že se tam s ní setká.

Vytáhne kamínek, který nosí na krku na kožené šňůrce. Je hladký a na omak chladný. Světle růžový. Má tvar ptačího vajíčka a dlouhý je asi jako palec.

Srdcekámen. Říká se, že tě zavede k tomu, po kom tvé srdce touží.

Dala mu ho. Vyrazí na západ a najde ji.

Sabu.

Sotva vyjede z údolí, Atlas klopýtne. Pohodí hlavou a zaržá. Něco je před nimi. Jack nezastaví, ale vede koně mimo cestu. Schovají se za nízkými borovicemi. S dlaní na čenichu mustanga pozoruje, jak procházejí kolem.

Tontonové. Devět mužů v černém na koních. Doprovázejí dvojici na voze. Velitel jede první, za ním čtyři muži, potom vůz a následují tři muži na koních. Poslední, devátý muž, řídí povoz s prázdnou věžeňskou klecí.

Pečlivě je sleduje. Zná Tontony dobře. Je to hrubá, drsná a násilnická cháska. Nesourodá sebranka lumpů, které přitahuje moc. Věrnost uznávají jen sami mezi sebou a zodpovídají se pouze veliteli. Pokud vůbec chtějí. Do jednoho se řídí svými vlastními zájmy. Ale tihle jsou zřejmě jiní. Jsou čistí, nablýskaní, vyleštění a upravení. Mimořádně dobře vyzbrojení. Vypadají ukázněně a rozhodně.

A to ho naplňuje obavami. Znamená to, že nepřítel mění pravidla hry.

Sleduje dvojici na voze. Oba jsou mladí, silní a vypadají zdravě. Chlapec a dívka. Nebude jim víc než šestnáct, sedmnáct let. Sedí na kozlíku, těsně u sebe. Mladík jednou rukou drží otěže. Druhou objímá dívku v pase. Ale netisknou se k sobě. Oba sedí strnule. Je zřejmé, že nejsou ve své kůži. Jako kdyby se sotva znali.

Dívají se přímo před sebe, brady zdvižené vzhůru. Vypadají rozhodně. Dokonce hrdě. Tohle určitě nebudou zajatci Tontonů.

Ve voze je pečlivě naskládán nábytek, ložní prádlo a různé náradí. Všechno, co potřebujete k vybavení nového domova.

Když povoz rachotí kolem Jacka, dívka se náhle otočí. Upírá pohled mezi stromy. Jako kdyby cítila, že se tam někdo skrývá. Šeří se a ví, že je dobře ukrytý, ale přesto ucouvne. Dívka se dívá, dokud neminou les. Zdá se, že mladík vedle ní ani Tontonové si ničeho nevšimli.

Jack si dobře povšiml jejího čela. I čela toho mladíka. Oba mají cejch. Docela čerstvý. Kruh uprostřed čela, rozdělený na čtyři díly. Není ještě zhojený.

Míří do údolí. K usedlosti. S prázdným věžeňským vozem.

Obavy vystřídá strach.

Vezme koně za uzdu, otočí se a stále kryt stromy jezdce následuje.

Je soumrak a z lesa na okraji údolí má dobrý výhled na usedlost, kterou nedlouho předtím opustil. Tontonové jsou už v chatrči.

Má co dělat, aby udržel nohy na místě. Aby zabránil rukám sáhnout po luku. Protože ví, že je rozhodnuto. Ať se má stát cokoliv, nemůže tomu zabránit.

Ale může podat svědectví. Podá svědectví. Se zařatými pěstmi a narůstajícím vztekem pozoruje, co se dole odehrává.

Vyhnali rodinu z postelí. Unaveného muže, ženu a jejich děti Nessu a Robbieho. S namířeným kulostřílem je ženou ven. Krčí se v houstnoucím šeru, zatímco velitel Tontonů k nim krátce promlouvá. Možná jim říká, co se stane a proč. Slova, jež mají vyděsit a zmást lidi, kteří jsou už teď tak vyděšení a zmatení, že nejsou schopni naslouchat.

Jack přemítá, proč se s tím vůbec namáhá. Zřejmě je to obvyklý postup.

Mladý ocejchovaný pár sedí na voze a je připravený nastěhovat se do nového domova. Uchvácení půdy. Osídlenci. O tohle tu běží.

Odsud všichni vypadají jako malé panenky. Hlasy sem nedoléhají tak, aby rozuměl jednotlivým slovům, ale slyší narůstající strach. Nessa padá na kolena, prosí a tiskne k sobě bratra. Jeden z Tontonů jí Robbieho vytrhne a dva ji popadnou za paže. Vlečou je k vězeňskému vozu. Vzpírá se, křičí, ohlíží se na rodiče.

V tu chvíli je oba zastřelí. Šipka do čela a jejich těla se zhroutlí na zem. Nessa ječí. Tentokrát už Jack rozumí. „Utíkej, Robbie! Utíkej!“

Chlapec kope a svíjí se. Kousne Tontona do paže. Muž vykřikne a pustí ho. Robbie je volný. Co nejrychleji běží políčky a sestra ho povzbuzuje. Ale je léto, obilí je vysoké a jemu jsou teprve čtyři roky.

Velitel křičí rozkazy. Jeden z mužů se rozběhne za chlapcem. Pozdě. Nedočkavý mladý osadník už slézá z vozu a namíří kulostříl. Vystřelí. Robbie padá a obilí se nad ním zavře.

Velitel ztrácí kontrolu nad děním. Mělo to jít snadno, ale zvrhlo se to ve zmatek. Zatímco on a osadník obviňují jeden druhého, Nessa začne ječet. Z toho zoufalého, pronikavého křiku naskakuje Jackovi husí kůže.

Má roztrženou halenku. Muži se smějí, když se zoufalá, vystrašená dívka snaží zakrýt. Sevřou jí ruce za zády a jeden z nich ji začne hrubě osahávat.

Velitel to vidí. Prudce se otočí a střelí muže do hlavy.

Nessa se v nastalém zmatku nějak dostane k šipkostřílu. Strčí si ho do úst a stiskne spoušť.

Jack se odvrátí. Opírá se o krk bílého koně a zhluboka dýchá. Atlas neklidně přešlapuje.

Chaos, všechno se vymklo kontrole. Nessu a Robbieho, mladé a zdravé, měli unést, a nemocné rodiče zabít. Teď jsou mrtví všichni.

Tontonové opravdu mění způsob hry. Už před několika měsíci slyšel zprávy o uchvacování půdy. Ale nikdy ne takhle daleko na západě. Nikdy. Valí se zemí jako mor.

Jestli je tohle území Tontonů, pak je jím i bouřlivý pás. A to znamená, že Molly je v nebezpečí.

Teď už nemá jenom strach. Je vyděšený.

Jack opouští obvyklou cestu. Už není bezpečná.

Spolu s Atlasem putují na východ po zapomenutých a nepoužívaných trasách. Cesta je obtížná a klopotná. Temná a kamenitá, vede chladnými stíny a je jen zřídka používaná. Občas v dálce zahlédne dalšího poutníka, pohybuje se tečku v krajině, ale ti zřejmě také chtějí projít nepoznání, protože se nikdo nepřiblíží. Spěchá, tu a tam si odpočine jednu nebo dvě hodiny. Má spoustu času přemýšlet o tom, co viděl.

Tontonové. Až donedávna soukromá armáda Vicara Pinche, šílence, drogového magnáta a samozvaného krále světa. Ten je teď mrtvý.

Tontony porazili na Borovém vrchu. On, Saba a Ike, s pomocí Maev, jejich Svobodných sokolnic a jejich spojenců lupičů. Saba sice zabila Vicara Pinche, ale Tontony nevyhladili. Nepodařilo se jim zabít všechny. A i kdyby ano, byl už na světě dost dlouho, aby věděl, že nelze zabít všechno zlo světa. Zabiješ to, které máš před sebou, jen abys zjistil, že je máš v zádech.

Tontonové se rozhodně dál drží. Ale změnili se. Bývali otrhaní, dokonce odporní. Měli dlouhé vlasy a byli zarostlí. Tihle byli

naopak hladce oholení a měli krátce zastřižené vlasy. Měli čistý oděv, boty i všechnu výstroj. Jejich koně byli vyhřebelcovaní a měli lesklou srst. Noví, čistí Tontonové.

Ale zase tak čistí nebyli. Ta akce v údolí se jim naprosto vymkla. Velitel neudržel kázeň mezi svými muži. Poslouchali ho jen neochotně. A podle toho, jak se jeden z nich choval k Nesse, bylo patrné, že někteří stále chtějí hrát podle starých pravidel. Ale velitel ho zastřelil. Bez rozmýšlení. Jasný vzkaz všem, kdo by uvažovali stejně. Nová hra. Nová pravidla. Žádná druhá šance.

Takže.

Zelené údolíčko. Kus úrodné půdy. Úkryt. Čistá voda. Tontonové zabili nemocnou ženu a udřeného muže. A pokud by vše šlo podle plánu, byli by odvezli Robbieho a jeho sestru. Mladé a zdravé. Ale kam by je odvezli? Odkud pocházeli ti noví osadníci? Možná i je odvěkli od jejich rodin. Ti ale rozhodně nevypadali, že by se výpravy účastnili z donucení. Ten mladík se zapojí do čistky. Vzal věci do svých rukou.

Ten rozdělený kruh na jejich čelech musí mít nějaký význam. V Hopetownu Tontonové vypalovali prostitutkám symbol D, ale o tomhle nikdy neslyšel. Cejch vás označí navždy. Ukazuje, kam patříte.

Ocejchovaní mladí, zdraví lidé. Územní výboje. Uchvacování úrodné země a pitné vody. Ovládání zdrojů. Noví, ukáznění Tontonové, kteří plní rozkazy. Ale čí rozkazy? Někoho vysoko postaveného. Někoho, kdo naplňuje rozsáhlejší záměr. Někoho s jasným cílem.

Takový člověk musí mít moc. Musí být rozhodný, ukázněný, přesvědčivý a velice, velice chytrý.

Jack zná jen jediného takového muže. Je to Tonton. Byl pravou rukou Vicara Pinche. Moc v pozadí trůnu. Ujel od Borového

vrchu dřív, než bitva vůbec začala. Bez jediného ohlédnutí zanechal svého šíleného pána jeho osudu. A s sebou vzal spoustu mužů.

DeMalo.

Tohle už musí probíhat nějaký čas. Určitě na tom pracoval dlouho, ještě za Pinchova života. Vicar Pinch sice žil, ale byl bezzubý. DeMalo musel uskutečňovat svůj záměr souběžně. To by vysvětlovalo zvěsti, které začal Jack slyšet už před lety. Podle toho, co o něm věděl, předpokládal, že DeMalo není mužem krvavých převratů.

Je rafinovaný. Je to dýka ve tmě. Jed v nápoji. Dával si na čas a vyčkával na vhodný okamžik. Jack si dokázal živě představit, jak se asi pousmál, když si uvědomil, že u Borového vrchu za něho udělají špinavou práci.

Podstatné je, že se mu podařilo uskutečňovat jeho záměr, aniž by si Vicar Pinch něčeho všiml. Nějakým způsobem si musel získat trvalou loajalitu a mlčenlivost svých tontonských věrných.

Neslýchané. Velmi zajímavé a velmi znepokojující.

Jack by dal hodně za to, kdyby přesně věděl, co DeMalo chystá. Kde. Jak. Proč.

Čím dřív se dostane ke Ztracenému případu, tím líp.

Hospoda stojí na křižovatce jen kousek před ním. Nízká haluzna přičaplá k zemi, osamělá na vyprahlé pláni obklopené černými, pochmurnými kopci.

Ztracený případ. Konečně.

Kvůli zajíždce, aby se vyhnul Tontonům, mu cesta trvala celý krušný týden. Mnohem déle, než předpokládal.

Je krátce před úsvitem. Tady v bouřlivém pásu svítání a soumrak odměřují čas. Podívá se na oblohu. Je nejvyšší čas. Nad plá-

ní se kupí ohyzdné hnědé mraky. Valí se ze všech stran, ve spěchu se skládají jeden přes druhý. Chystá se pořádná smršť. Sirná bouře.

Atlas pohazuje hlavou a neklidně tančí. Jack ho pobídne patami. Jakmile dojedou k hospodě, Jack seskočí a zavede ho do stáje. Uvnitř je jenom Prue, Mollyina dlouhosrstá, kaštanová klisna. Ve žlabu má čerstvé krmení a v korytě vodu. Konečně si oddechne. Celou cestu se obával, že hospodu vypálili Tontonové. Ale přesto něco není úplně v pořádku. Obvykle je stáj plná koní, mul, a někdy i velbloudů zákazníků.

Jde ke dveřím, vývěsní štít skřípe ve větru. Barva oprýskává, přesto ještě dokáže rozeznat malý člun, který se zmítá na rozbouřeném moři a každým okamžikem jej pohltí obrovská vlna. Pokaždé, když sem přijde, podvědomě očekává, že člun už bude pryč, na dně moře.

Ztracený případ. Tohle místo nemohlo dostat příhodnější jméno. Hromada harampádí po Padlých, do které by ani krysa nevlezla. Trosky a zbytky všeho možného. Otlučené krámy. Vypadá žalostně, ale přesto je zde už celou věčnost. Léta. Byl tu dlouho předtím, než se změnilo podnebí a přišly bouře. Tehdy to bývala travnatá, zelená pláň plná života.

Už tehdy to byla široko daleko známá nálevna a nevěstinec. Ale proslulou se hospoda stala až v době, kdy ji převzala Mollyina rodina. Čtyři generace Prattů z ní udělaly jedinou zastávku v téhle části světa. Pořádaly se zde věhlasné pitky, lumpové kuli pikle v tmavých koutech, nalévala se tu kořalka, po které slézaly vlasy, a byly tu holky, které přesvědčily i eunucha. Napadlo ho, jestli Lilith ještě dělá ve svém pokojíku. Má teď asi větší přestávky.

Nikdy nezažil, že by bylo u Ztraceného případu zavřeno. Ve dne ani v noci. Molly bude nejspíš i v tuhle hodinu vzhůru. Vstává

časně. Stačí jí čtyři hodiny spánku a krátké odpolední zdřímnutí. Nejspíš už bude za barem.

Jack se zastaví přede dveřmi. Má nepříjemný pocit kolem žaludku. Stále dokola přemýšlel, co jí řekne. Jak jí poví o Ikeovi. A stále to neví. Nikdy předtím tohle nemusel dělat. Nezbývá mu než doufat, že ta správná slova přijdou sama.

Aby získal trochu času, opráší si klobouk a cvrnkne do holubího pířka vetknutého za stuhou. Pousměje se, když si vzpomene, jaké pozdvižení udělala Emmi, když vybírala to nejlepší pířko, kterým by ozdobila jeho starý, ošuntělý klobouk. Znovu si klobouk nasadí a posune rozverně na stranu.

Zhluboka se nadechne. Otevře dveře. Vejde.

Molly je za barem. Čistí poháry. Zrezivělé a otlučené pohárky a plecháče vypadají ještě hůř než minule. Má jich před sebou celou hromadu, jako kdyby na ně čekal zástup vyprahlých pijáků. Ale kromě něho tu nikdo není.

Vzhledne. Nedokáže zakrýt překvapení. Tváří se jí mihne radostný úsměv. A ještě něco. Úleva. A vzápětí stejně tak rychle zmizí. Masky je zpátky na místě. Vševědoucí úsměv. Vševidoucí pohled.

On a Molly mívali mnoho společného. Hodně společného. Ale ta radost nebyla kvůli němu. Ta divoká, nespoutaná radost, kterou zahlédl, nikdy nebyla kvůli němu. Ne. Myslí si, že je s ním Ike. Sevře se mu hrdlo. Ztěžka polkne.

„No ne, koukněme, koho to sem větry nesou,“ protáhne Molly.

Pokračuje v práci. Dlouhé, kudrnaté světlé vlasy má stažené do ohonu. Má rty, které dohánějí k šílenství. Nebezpečné křivky. Příímý pohled. Poutníci obětovali mnoho dní cesty navíc, jen aby s ní mohli být v jedné místnosti. Ani ti nejlepší z nich nemohli doufat v něco jiného.

„Molly Prattová. Řekni mi, co tak božské stvoření, jako jsi ty, dělá v takovéhle díře?“

„Nalévá kořalku mizerům, jako jsi ty. A jestli ještě jednou o mé hospodě řekneš, že je to díra, vyženu tě.“

„Vyhnalas mě posledně, předtím taky a předtím taky a předtím jakbysmet. Pamatuješ?“

„Ach, vzpomínám si. No tak pojd' dovnitř, nestyď se. Upejpáš se jako panna o svatební noci. Sedni, dej si něco k pití a přitáhni židli pro Ikea. Kde vlastně trčí? Obstarává koně?“

Neodpoví. Potřebuje se nějak dopracovat k tomu, co jí musí říct. Dát si jeden nebo tři pohárky. Vyčkat na tu správnou chvíli. Jde k baru a cestou vezme dvě těžké židle. Posadí se, koženou sedlovou brašnu hodí na zem, pás se zbraněmi položí na bar. Všude je písek. Vrší se v koutech. Víří mu kolem nohou, hnaný průvanem ode dveří.

„Venku je to čím dál horší, Molly.“

„Vítej v Novém Edenu. Zbrusu nový, nablýskaný svět.“

„Chtělaš říct krvavý svět.“

„Vždycky byl krvavý,“ opáčí. „Ale dneska je něčí krev lepší než krev ostatních.“

„Víš, co je nového? Tontonové už nejsou, co bývali. A co ten jejich velitel? Slyšelas někdy jméno DeMalo?“

Zavrtí hlavou. „Říká se mu Hledač. Uchvatitelé půdy, vlastně promiň, Služebníci Země, vyslovují jeho jméno, jako kdyby to ani nebyl člověk. Tvrdí o něm, že dělá zázraky. Že je tady, aby uzdravil zemi.“

„Neměla bys tu zůstat. Není tady bezpečno.“

„To máš pravdu. Tontonové nemají rádi kořalku ani dívky. No jo, časy se změnilly. Ale těm parchantům jde o víc než o tuhle hospodu. Země bouřlivého pásu pro ně není dost dobrá. Jak vidíš,

nechala jsem Lilith i ostatní holky jít. A jak vidíš, dveře se tu zrovna netrhnou. Žádné děvky, žádný chlast. Nebudou se se mnou obtěžovat.“

„To nemůžeš vědět, Molly. Měla bys odejít.“

„Tohle je můj domov, Jacku. Moje živobyті. Děláám tady od patnácti. Předtím tu byl můj otec a před ním jeho otec. S parchanty mám co do činění celý život.“

„Já je viděl, Molly. Viděl jsem je při práci. Chce se ti položit za tuhle hospodu život?“

„Tak daleko to nikdy nedojde, Jacku. A když ano, umím se o sebe postarat.“

„Ale neměla bys tu zůstat takhle sama. Kdy holky odešly?“

„Už je to nějaký čas. Já si svou kůži ohlídám, ale nemůžu to chtít po nich.“

Její tón se mu nějak nelíbí. Přimhouří oči. „O co jde?“

„Nech to být,“ opáčí a tím téma uzavře ještě dřív, než cokoli alespoň naznačí. Přisune mu plný, rezavý pohár. Na hladině plave mrtvý brouk.

„Dej si. Toho brouka si nevsímej. Raději naleju i Ikeovi. Budete asi pořádně vyprahlí.“

Zatímco Jack loví brouka, nalévá další pohár a střílí pohledem ke dveřím. „Kde vězí? Ach, nic mi neříkej, je mi to jasné. Schovává se za koněm. To je mu podobné. Pošle tě na výzvědy a čeká, až bude čistý vzduch. Řekl mi, že se vrátí za tři měsíce. Za tři měsíce. Prý dávám ti své slovo a pak už se od tebe nehnu na krok. Zlatý voči. Jsou z toho tři roky, deset měsíců a šest dní. Řekla jsem ti to tehdy a říkám ti to i teď, Jacku. Nelez mi přes práh, pokud s sebou nepřivedeš Ikea, aby ze mě udělal počestnou ženu. A hotovo. Jestli to uděláš, hodím tě do destiláku a vypálím z tebe tu nejhorší koralu. Řekla jsem to, nebo ne?“

„Řekla.“

„A jsem snad ženská, která nedrží slovo?“

„Ne.“

„No tak.“

Jedním douškem vyprázdní pohár a zakucká se. „To je hnus. Co to je?“ zeptá se, když popadne dech a může mluvit.

„Pelyňková whisky. Z minulého úterý. Zahání vši, štěnice a mouchy. Je taky dobrá na opruzení od sedla. Poslední chlap, co to zkusil, odsud vyběhl po čtyřech a vyl jako vlk.“

„Jednou takhle někoho zabiješ.“

„Kdo říká, že jsem už nezabila? Co se sakra tak loudá?“ Říká to jakoby mimochodem, ale oči ji usvědčují z opaku.

Ještě se napije a pak jí to řekne. Přisune jí pohárek. „Můžeš dolít.“

„Posluž si,“ opáčí.

Prohlíží se ve střepe zrcadla, které má za barem. Štípe se do tváří, kouše do rtů a čechrá si vlasy. Stále pokukuje ke dveřím. Je jí dvacet devět, ale teď vypadá jako dívka, která čeká na někoho, kdo jí rozbuší srdce. Jeho srdce se při pohledu na ni sevře.

Napije se. Žaludek se mu tetelí nervozitou. Dělej, říká si. Pověz jí to hned teď. Ale sám sebe slyší, jak říká: „Přisahám, Molly, že vždycky, když tě vidím, jsi ještě krásnější než předtím. Kolik srdcí jsi dneska zlomila?“

„Sklapni. Dobře vím, že už jsem stará čarodějnice.“ Nevěřicně zabručí a ona se na sebe potěšeně usměje do zrcadla. „Život v téhle díře se na mě podepsal. Čekám tu na Ikea a stárnu. Ztracený případ, Jacku, to jsem já. Největší ztracený případ pod sluncem. A víš proč? Protože jsem si myslela, že by ten chlap mohl mluvit vážně. Ike Twelvetrees a usadit se? To je, jako kdybys chtěl, aby slunce přestalo svítit.“

Teď. Řekni jí to teď. „Molly, chtěl bych ti něco...“

„Ach, už necháme Ikea na pokoji. Však on se ukáže, až sebe-re kuráž.“ Opře se lokty o bar. „Co je to za hrůzu?“ Cvrnkne mu do střechy klobouku. Klobouk se skutálí na zem. „Takhle je to lepší. Sakra, Jacku, jsi po čertech hezkej. A ty tvoje oči jsou jako dva měsíce.“

„Poslouchej, Molly, já...“

„Myslíš na ni někdy?“ zeptá se zničehonic.

Neodpoví a jen se dívá do pohárku.

„Už by jí bylo šest. Víím, že je to hloupost, ale... ráda si představuju, jaká by asi byla. Jakou by měla povahu. Komu by se podobala. Měla tvoje oči. Byla krásná, vid’?“

„Jo,“ opáčí. „Byla.“

Bere její ruku do dlaní. Pevně ji stiskne a políbí. Dívají se jeden na druhého. Vzduch mezi nimi houstne tíživou minulostí. Minulostí, která se nikdy nenaplnila, ale bude je navždy spojovat.

„Jacku?“ Zblízka a pronikavě si ho měří. Pak se odtáhne, jako by si teprve teď na něm všimla něčeho zvláštního. „Proboha, Jacku. Chtěls mi něco říct.“

Vydechne. „Jo. Jo, něco ti chci říct. Jde o to, Molly... já...“

„No ať visím!“ Po tváři se jí rozlévá opatrný úsměv.

Zamračí se. „Molly?“

„Cha, cha! To nemůže být pravda!“ Plácne dlaní do baru. „No to mě tedy podrž, Jacku. Kdo je to?“

„Co? O čem to mluvíš?“

„Nevytáčeš se. Na to tě znám moc dobře. Kdo je to? Co je to za holku?“ Všimne si kožené šňůrky na jeho krku. „A co je tohle?“ Zatáhne za šňůrku a vytáhne srdcekámen schovaný pod košilí.

Prohlíží si ho. „Srdcekámen.“ Překvapeně pohlédne na Jacka. „Dala ti srdcekámen.“

„Možná jsem ho našel,“ odvětil.

„Ale kdepak. Máš ji vepsanou ve tváři. Vidím ti ji na očích.“

„Nevím, o čem mluvíš.“

„Hele, asi zapomínáš, koho máš před sebou. My dva si nic nepředstíráme. To už máme za sebou. Co tě znám, Jacku, měl jsi srdce zamknuté na dva západy a klíč jsi zahodil. Vypadá to, že ona ho našla.“

Chvilí mlčí. Molly čeká.

„Ona na klíče moc nedá. Raději vykopne dveře.“

„Ty ji miluješ.“

„Tak o tom nic nevím. Já... hmm.“ Zní to až příliš sebejistě a nepřesvědčivě.

„Ach. Tak takhle to je?“

„Nechtěl jsem to, Molly. Já... nehledal jsem to.“

„Tos nemusel. Co se má stát, to si tě najde. Rádi si myslíme, že jsme pány svých životů, ale není to tak. Ve skutečnosti ne. Už bys to měl vědět.“

„Paličatější ženskou bys nenašla. A vždycky si myslí, že všechno ví nejlíp. I když nemá pravdu. Zvláště když nemá pravdu. Hned se naježí a je tvrdohlavá a vůbec má všechny takové ty vlastnosti.“

„Ale?“

„Ona září jako slunce, Molly. Hoří v ní neuvěřitelně silný plamen života. Teprve když jsem ji potkal, uvědomil jsem si, jak jsem byl celý život chladný.“

„Já vím.“

„Jde o to... sakra. Prostě si myslí, že jsem lepší člověk, než ve skutečnosti jsem.“

„Ty ale jsi lepší, než si o sobě myslíš.“

„Je hrozně mladá. Je jí teprve osmnáct.“

„To je skandální! A ty jsi tak starý.“

„Víš přece, že roky nejsou rozhodující. Ale stejně. Vkládat tolik do jediného člověka... to je nebezpečné.“

„Neopovažuj se vycouvat, Jacku, neopovažuj se! Většina lidí v životě nepocítí to, co ty teď cítíš. Buď s ní. A kdyby to mělo vydržet jednu hodinu, jednu noc, jeden týden nebo měsíc, nevadí. Buď s ní, hoř s ní, zař s ní... dokud můžeš. A teď mi řekni, jak se jmenuje. Tak do toho.“

Zhluboka se nadechne. „Saba. Jmenuje se Saba.“

Molly mu položí dlaň na tvář. „Ach, můj drahý Jacku. Tohle... tohle jsem pro tebe vždycky chtěla. Vždycky. Jak by mohla odolat těm tvým očím?“

„Snažila se. Opravdu. A jak. Ale poslouvej, Molly... tohle...“

„Bude se slavit! Na tohle se musíme pořádně napít! A myslím to vážně!“

Směje se a hlučně pokládá na bar poháry a pohárky. „Kde ten Ike k čertu vězí? Ikeu! Pohni zadkem, zatraceně! Pijeme na Jacka a na Sabu.“ Začne nalévat a kořalka cáká po celém baru. „Něco mě napadlo, Jacku. Přejmenuju to tady. Už to nebude Ztracený případ, kdepak. Ani tahle hospoda, ani já. Od téhle chvíle se to tady bude jmenovat Prameny věčné naděje! A až Ike vejde do dveří a já ho ulíbám k smrti, přivážu ho tady k té židli a už ho nepustím, protože život je moc krátký a je načase, aby začalo být po mém. Asi budu potřebovat, abys mi pomohl, ale jistě ti nebude vadit, vidět, jak...“

„Molly!“ Jack ji popadne za ruku. „Přestaň, Molly, prosím. Sakra. Ike nevejde do dveří.“

Zaráží se. Ani se nepohne. Mlčí. Úsměv se vytratí. „Neříkej to, prosím,“ hlesne.

Nechce. Ale musí.

„Ike je mrtvý. Je mrtvý, Molly. Je mi to líto.“

Oči má plné slz. Tiše jí stékají po tvářích. Zadívá se mu do očí.

„Stalo se to před měsícem. Vlastně... vlastně už je to víc než měsíc. Byl to veliký boj. Opravdový. Ne jenom nějaká hospodská rvačka. Tontonové.“

„Tontonové,“ opakuje.

„Vrátili jsme se do Polí Svobody. Vypálili jsme chaalová pole. Pronásledovali nás... nejenom mě a Ikea, ale také Sabu a další. Bojovali jsme s nimi, Molly. Porazili jsme je. A na chvíli, na nějaký čas, vyhráli ti dobří. Já a Ike samozřejmě jako ti dobří. Koho by to napadlo?“

„Mě. Mě ano.“

„Byl s přáteli, Molly. Byl jsem u něho. Byl jsem tam a... umřel mi v náruči. Zemřel dobře. Tak, jak by si jistě přál. Než zemřel, pošeptal jsem mu: ‚Molly tě miluje, Ikeu.‘ To bylo to poslední, co slyšel.“

Mlčky stojí a jen pokývne. Vymaní svoji dlaň z jeho. „Jsem ráda, žeš to byl ty, Jacku. Neztrácej čas. Jdi za ní. Bud' s ní. Hoř s ní. Slib mi to.“

„Odejdi odsud se mnou. Prosím.“

„Slib mi to.“

„Slibuji.“

„Sbohem, Jacku.“ Políbí ho na tvář. Pak proklouzne dveřmi do zadní místnosti a zavře za sebou.

Je ticho. Zřejmě si tiskne něco na ústa, aby nebylo slyšet vzlyky. Stejně dobře by mohla kvílet, a kromě něho by ji stejně nikdo neslyšel. Obejde bar a zaklepe na dveře.

„Molly?“ Žádná odpověď. „Vracel se k tobě, Molly. Miloval tě.“

„Odejdi.“

„Takhle tě tu nemůžu nechat. Pust mě dovnitř.“

„Zatraceně, vypadni už!“

Přejde zpět k baru a posadí se. Zadívá se na plné poháry srovnané na baru a vezme do ruky první. Dobře ví, jak Molly truchlí. Jakmile odejde, zamkne za ním dveře. Pak si popláče a bude pít. A to bude dělat tak dlouho, dokud se tahle poslední rána nezacelí natolik, aby s ní dokázala žít.

Počká, dokud se bouře nepřežene. Pak půjde. Znovu vyndá srdcekámen a mne ho mezi prsty. Je studený, přestože mu ležel na kůži. Takový je srdcekámen. Chladný, dokud nejste blízko toho, po němž vaše srdce touží. Čím blíž jste, tím palčivěji žhne. Když mu ho Saba zavěšovala na krk, byl horký.

„Pomůže ti, abys mě našel.“

„Na to nepotřebuji žádný kámen. Najdu tě kdekoli.“

Pak ho políbila. Všechny myšlenky se mu rozprchly. Tolik ji chtěl, že dostával závrať.

Spustí srdcekámen zpět za košili.

Bouře udeří náhle. Slyší tlumené dunění sirného deště dopadajícího na střechu Ztraceného případu. Brzy přijde obyčejný déšť a opláchne ji.

Dveře se rozlétnou. Vítr zacloumá vetřnými střešními trámy, zvíří písek u jeho nohou a zatahá ho za kabát. Vstane, aby dveře zavřel.

Dovnitř vcházejí dva muži. Jsou postříkaní sirnatou břečkou. Na sobě mají kožené plátování. Luky. Šipkostříly. Dlouhé, černé pláště. Dlouhé vlasy. Vousy.

Tontonové. Ti staří. Nebezpeční.

Všechny nervy a svaly má napnuté k prasknutí, ale zachovává zdánlivý klid. „Je tu prázdno, chlapi. Vypadá to, že všichni odešli.“

„Přišel jsem za Lilith,“ říká jeden. „Kde je?“

„Pryč, vždyť to říkám. Přesvědč se sám.“

Tonton si ho chvilku měří. Pak jde ke dveřím v rohu. Ty vedou

na chodbu se čtyřmi pokojíky, v nichž dívky vykonávaly své povolání. Jde dovnitř. „Lilith! Hej, Lilith, vylez!“ Je slyšet, jak postupně otvírá a zavírá všechny dveře.

Jeden Tonton je z cesty. Jack stělí pohledem k baru. Tam leží jeho pás se zbraněmi.

Rychlý pohyb, a zbývající Tonton míří na Jacka šipkostřílem. Trvalo to sotva vteřinu. Jde k baru a vypije jeden z plných pohárů. Stále míří na Jacka.

První Tonton se vrací. „Kam šla?“

„Nevím, příteli. Jak jsem říkal, nikdo tu není.“

V tu chvíli Molly vykřikne. Táhlý, úpěnlivý, bolestný nářek.

„A co je tohle?“ zeptá se ten u baru, když nářek utichne.

Nespouští z Jacka oči.

„Nechte ji být.“

Tonton namíří šipkostříl Jackovi na srdce. Pomalu. Usměje se.

„Zavolej ji. No tak... příteli. Zavolej ji.“

PUSTINA, O MĚSÍC POZDĚJI

Stojím na hřebenu a dívám se na východ slunce. Bílý kotouč začíná nemilosrdně spalovat zemi. Další úsvit v Pustině. Další den v téhle nicotě. Je léto. Žár a prach. Žízeň, hlad a výčítky.

Mezi mnou, Lughem, Tommem a Emmi. Navzájem. Kdo co udělal. Kdo co řekl. Čí je to vina, že tady trčíme. Že jsme uvízli v téhle zemi smrti a kostí, zatímco jsme měli dobře žít na západě. Začít nový život.

Za horami. U Veliké vody. Kde vzduch voní medem. Kde na mě čeká Jack.

Ach, Jacku. Počkej, prosím.

Spoléhám na to.

Měli jsme tam dávno být. Už několik týdnů. Emmi říká, že tahle zem nás tady drží. Že nás chytila do pasti. Neměla by říkat takové hlouposti. Víte, že je to hloupost, ale když o tom stále mluví, vlezte vám to do hlavy a nemůžete na to přestat myslet.

Jde o to, že jsme pokazili už samotný začátek. Neměli jsme žádný plán. Prostě jsme se otočili k západu a vyrazili jsme. Nechce se věřit, že čtyři lidé mohou být takhle hloupí, ale je to tak. Nikdo z nás nedokázal rozumně uvažovat. Tolik se toho stalo. Právě jsme v urputném boji porazili Tontony. A to jen o vlasek a díky Maev a jejím Sokolnicím. Kdyby se nebyly objevily, byl by s námi konec.

A potom Jack. Rozloučil se se mnou, neřekl sbohem. „Sejdeme se na západě. Ach, a mimochodem, mám tě v krvi, Sabo.“

Měla jsem plnou hlavu jeho a všeho ostatního a... a měla jsem zpět Lughu. Od chvíle, kdy ho Tontonové unesli od Stříbrného jezera, dělala jsem všechno pro to, abych ho našla. Abych ho našla a zachránila. Byla jsem prostě šťastná. Šťastná a vděčná, že jsme zase spolu.

Nemůžu říct, že je mi jedno, že byl Ike zabit. Když na něho myslím, naplňuje mě tíživý smutek. Srdce mě bolí. Ale Tomma bolí víc. Mnohem víc. Hluboce pro Ikea truchlí. Ten hluchý kluk toho za normálních okolností moc nenamluví, ale teď je tak zdeptaný, že jeho zvláštní, hrubý hlas poslední dny skoro neslyšíme. Em mluví za něho. Zdá se, že mu to nevadí.

Ale když jsme se vydávali na cestu, hlavní bylo, že jsme naživu. Nějak... nějak jsme to přežili. A měla jsem zpátky Lughu. Své nejmilovanější dvojče. Byli jsme opilí úlevou, radostí a... takovou úlevou, že jsme zapomínali na všechno ostatní.

Jako kdybychom se dostali tam, kam jsme se chtěli dostat.

Nakonec jsme se zeptali prvního pocestného, kterého jsme potkali. Obchodníka se solí, který se právě vracel od jednoho z velkých solných jezer v Pustině. Měli jsme jen pár věcí, které jsme mohli vyměnit, tak jsme mu dali přezku na opasek a tkaničky do bot. Za to jsme dostali půl kotlíku soli a radu vydat se přímo přes Pustinu. Říkal, že je to nejrychlejší a nejpřímější cesta na západ. Měli jsme za to, že ví, o čem mluví, tak jsme ho poslechli. Šli jsme přímo.

Za přezku a tkaničky dobrou radu nedostanete.

Neřekl nám, co je to za místo. Proč se tomu říká Pustina. Neřekl nám o mrtvé vodě. O nedostatku lovné zvěře. O morových jámách Padlých, které se táhnou celé ligy. O děrách, které se vám otevírají pod nohama. Jdete, nic netušíte, a najednou se země otevře a vy se ocitnete mezi mrtvými.

Já jsem do takové jámy spadla první. Nebyla jsem po krk v lidských kostech poprvé. Mohli byste si myslet, že budu zvyklá. Že mi to nebude vadit. Ale nezvykla jsem si. Vadí mi to.

Ze smrti je mi k smrti zle.

Pak následoval Buck, Lughův kůň. Naštěstí si nezlomil nohu, ani se mu nestalo nic horšího. Lugh ho v tu chvíli vedl za uzdu. Ale namohl si pravou nohu. Stalo se to už před týdnem, a on stále není v pořádku. Takže tady trčíme, dokud mu nebude líp. Trčíme v Pustině.

Možná má Emmi pravdu a země nás tu opravdu chce zadržet. Ještě nedávno bych nevěnovala pozornost tomu, co říká moje devítiletá sestřička. Ale Em se na věci dívá jinak. Má jiný pohled na svět. Teď už ji jen málokdy okřiknu.

Jednu věc vím naprosto jistě. Tohle není dobré místo. Stíny jsou tam, kde by žádné neměly být. Zahlédnu něco koutkem oka a myslím, si, že je to Nero nebo nějaký jiný pták, ale nikdy to tak není. A slyším... slyším ty zvuky. Je to... je to, jako kdyby někdo šeptal, nebo co.

Ostatním nic neříkám. Už ne. Zprvu jsem to dělala. Všichni jsme pak hledali, co by to mohlo být, ale nikdo nic nenašel. Pak se na mě začali tak divně dívat, takže radši držím jazyk za zuby.

Špatně spím. Spím špatně už dlouho, takže jsem si na to docela zvykla, ale je to ještě horší, co Epona zemřela. Ale aspoň je tak můžu hlídat. Lugh, Emmi a Tomma. Dávám pozor, aby se jim nic nestalo. Když nespím, nemůže nikdo přijít a unést je.

Hlavně ale hlídám Lughu. Spí dlouho a tvrdě. Ale neklidně. Vždycky je neklidný. Často mluví ze spaní. Ale nerozumím mu. Většinou zamumlá jen jedno nebo dvě slova.

Někdy pláče. Jako malé dítě. To je nejhorší. Pláče s ním. Nemůžu si pomoci. Jeho slzy jsou i moje. Vždycky to tak bylo. Nepamatuji

se, že by někdy plakal, kromě toho, když umřela máma. To nám bylo devět. Tehdy teklo mnoho slz. Já, Lugh a táta jsme museli vyplakat tolik slz, že by třikrát naplnily Stříbrné jezero. Ale slzy zpátky mrtvé nepřivedou. To už vím.

Teď mě čeká práce. V táboře se všichni probouzejí s prázdnými žaludky a na mě dnes vychází lov. Hledám ještěrky, vakokrasy, hady. Nejsem vybíravá. Beru cokoli, pokud to není hmyz. Třikrát po sobě jsem přinesla brouky, ale vyhnali mě s nimi. Nikdo si nedokázal představit, že by je měl chroupat.

Zamračím se. Nevzpomínám si, jak jsem se sem teď ráno dostala. Jak jsem se dostala na hřeben tak daleko od tábora. Musela jsem přijet na Hermovi. Stojí hned vedle mě. Hrubá kaštanová srst a silné nohy, kterými drtí drny ostrice. Čekali byste, že si vzpomenu, že jsem na něm jela. Ale nepamatuji se. Zvláštní.

Zdvihnu k očím dalekohled. Obhlížím krajinu. Pustina se rozkládá, kam až dohlédnu. K obzoru a ještě dál. Vysušená, žlutá hlína. Podivné návrší z šedého kamene protkaného rudými žilkami. Ohlazené větrem.

Tady by se i ďábel rozbřečel, říkám si.

Najednou uslyším burácení. Ve stejnou chvíli je i ucítím. Pomalé, vytrvalé chvění. Vlevo zahlédnu pohyb. Od severu. Otočím dalekohled tím směrem.

„Zatraceně.“

Je to řada tornád. Točí se a postupují plání. Jsou malá, sotva čtyřicet stop vysoká. Nikdy jsem nic takového neviděla. Hltají prach a blíží se.

A vidím jelena. Běží před tornády. Podle parohů dvouročák. Běží ze všech sil. Jestli jim neuteče, zasypou ho.

Nero plachtí vysoko ve stoupavých proudech. Hvízdnu. Slétne dolů a přistane mi na natažené ruce.

Ukážu na jelena. „Vidíš to? To jsou snídaně, obědy a večere na celý týden.“

Nero zakráká.

„Víš, co máš dělat. Otoč ho k nám. Zažeň ho ke mně, Nero!“
Vyhodím ho do vzduchu a on prudce vzlétne. Nero je dobrý lovec. Myslí si o sobě, že není vrána, ale jestřáb. Stáčí jelena z cesty tornád. Žene ho přímo do rány mého luku.

Vybíhám.

Mám těžké nohy. Jako kdyby patřily někomu jinému. Nechtějí se hýbat. Ale přinutím je. Běžím rychleji. Za běhu si sundávám luk ze zad. Vytáhnu z toulce šíp. Skáču po vyprahlém úbočí kopce. Hned pod svahem trčí ze země kus ploché skály. Odtamtud můžu dobře mířit a budu bezpečně stranou od tornád.

Doběhnu na skálu. Kolem mě víří prach. Vítr ječí. Připravím se a založím šíp.

Musím zůstat klidná. Když budu klidná, bude to dobré. Tentokrát to vyjde. Zhluboka se nadechnu.

Nero vzrušeně kráká. Doráží na jelena. Ten uhýbá doprava a doleva, ale Nero na něho stále nalétává. Míří přímo ke mně. Jelen má na hrudi bílou skvrnu. Přímo na srdci. Dokonalý terč.

Bude to dokonalá rána.

Zdvíhám luk a mířím. Přímo na srdce.

Začnou se mi třást ruce. Záblesk bílého světla.

Epona běží ke mně. Rozpřahuje ruce. A já ji zastřelím. Rovnou do srdce.

Po čele mi stéká ledový pot. Zamrkám. Epona je mrtvá. Zabíla jsem ji.

Sabo. Sabo.

Slyším šeptat své jméno. Otáčím se. Nikdo tam není. Nikdo.

„Kdo je to?“

Sabo.

To vítr. Tornáda. To je všechno. Uklidni se. Zamiř. Zastřel jele-
na. Už je sotva pár kroků.

Stisknu luk pevněji. Třas je stále horší. Je to jako minule. Jako
předminule. Jako pokaždé, když chci střílet.

Chybí mi vzduch.

Svírá se mi hrud'

Sucho v krku.

Nemohu dýchat.

Potřebuji vzduch.

Zhluboka se nadechnout.

Nemůžu.

Nemůžu se nadechnout.

Nemůžu dýchat.

Klečím, mám stažené hrdlo.

Srdce rychle buší, rychle, rychle.

Vzduch.

Vzduch.

Nemůžu dýchat, nevidím...

Nero.

Kráká.

Nero.

Varuje mě.

Nebezpečí.

Nebezpečí.

Nebezpečí.

Zvedám hlavu. Všechno je rozmazané.

Pak to uvidím. Něco se hýbe. Rychle. Zamrkám. Snažím se ro-
zeznat, co to je, co to...

Vlčáci.

Smečka vlčáků je jelenovi v patách. Je jich šest. Ne, osm. Odkud se vzali?

Smečka se rozdělí. Šest vlčáků se dál věší jelenovi na ocas. Ženou ho na jih přes Pustinu. Řada tornád víří za nimi.

Dva psi se oddělí. Míří ke mně.

Cítí mě. Cítí moji slabost.

Před očima mi proběhne záchvěv rudé. Ale je slabý. Jen ubohá jiskra, když potřebuji plamen. Divoký oheň, který mě zachrání. Rudo před očima... to mě vždycky zachrání.

Zvedám se. Sotva se dokážu nadechnout. Ruce se mi třesou, ale... zvládnou to, zvládnou... luk mi padá z rukou. Udeří o zem. Jiskra je pryč. Rudo před očima je to tam.

Jsem bezmocná. Je to beznadějně. Jsem sama.

Ne. Ne úplně.

Nero vztekle vríská. Útočí na vlčáky. Naráží do jejich hlav. Ale oni stále běží. Už jsou čtyřicet stop ode mě. Třicet.

Pohni se, Sabo. Dělej něco. Cokoli! Hledám kameny, oblázky, větve.

Nero je zpomaluje. Útočí, drásá do krve, ustupuje. Gejíry chlupů, peří a prachu. Skřehotání a chňapání. Zraní ho. Zabijí ho.

„Nero! Nero!“ Svírám v rukou kameny. Házej, házej. Ne, mohla bych trefit Nera. Prach a zmatek. Pořádně nevidím.

Dýchám. Už se mi dýchá líp. Co mě až dosud svíralo, je pryč. Ale jsem slabá. Roztřesená.

Nero poodlétne. Házím kameny. Netrefím se. Vlčáci se blíží. Deset stop. Osm. Šest.

Jeden vlčák je přede mnou, druhý po mé levici. Jejich žluté oči chladně září.

Nero kráká a kráká. Nalétá na ně. Psi se krčí.

Ječím a ječím. Házím po nich oblázky a hlínu. Uhýbají, ale nedají se zahnat. Vzpomenu si na nůž v botě. Sáhnu pro něj. Ruce se mi třesou. Stále se třesou.

Plíží se ke mně. Nespouští ze mě oči. Temným vrčením zvěstují moji smrt.

Najednou za sebou cítím pohyb a slyším hluk. Než se stačím pootočít, něco se kolem mě mihne.

Něco velikého. Šedého. Chlupatého. Další vlčák.

Nový vlčák se vrhá na toho po mé levé ruce. Jde mu rovnou po krku a převrací ho na záda. Rozerve mu hrdlo. Vyvalí se krev a vlčák, který je přede mnou, útočí na toho nového. Blýskají se zuby. Hlína odletuje do všech stran.

Plazím se stranou.

Ten nový vlčák nepatří ke smečce. Je to samotář. Má modré oči. Světle modré oči.

To je neobvyklé. Takového jsem viděla jen jednou. Tenhle na tom není dobře. Je vyzábělý, má zplstnatělou srst a teď i krvavou ránu na boku. Ale bojuje jako ďábel.

Uvažuj, Sabo. Potřebuji Herma. Jestli přijde ta chvíle... jestli budu mít šanci utéct, využiji ji, ale potřebuji tady Herma.

Ne, ne, počkat. To nejde, psi by ho mohli napadnout. To je zmatek. Nedokáži jasně uvažovat. Jdi, Sabo. Jen jdi! Couvám zpátky na hřeben. Nespouštím oči ze psů, kteří se navzájem trhají a bojují na život a na smrt.

Nero ve vzduchu kráká.

Uvolněný kámen. Uklouzne mi noha. Padám.

Kloužu dolů. Kutálím se.

Přímo k vlčákům.

Ležím na zádech. Na rozpálené, tvrdé, ploché skále. Žár je všude.

Vařím se. Kosti mě bolí. Oči těžknou. Sucho. Pootevřu jedno oko. Příšerný jas. V zátylku mi tepe tupá bolest.

Zasténám.

Nero kráká. Stojí mi na břiše a je docela těžký.

Cítím vlhký, horký psí dech. Drsný jazyk mi olízne tvář. Prudce otvírám oči. Nade mnou stojí modrooký vlčák.

„Ach!“ Neohrabaně se zvednu. Nero hlasitě zavříská a poodlétné.

Pes couvá a kňučí. Zastaví se a sedne si asi šest stop ode mě. Z tlamy mu visí dlouhý, růžový jazyk a kapou z něho sliny. Přemýšlím. Že by... že by se na mě usmíval? Teď si všímám, že má jedno ucho povislé. Pravé.

Modré oči. Povislé ucho. Stejně jako Stopař, Mercyin vlčák. Ale... je to možné? Soutok, kde Mercy žije, musí být odsud celé týdny cesty.

„Stopaři?“

Postaví se a dvakrát štěkne. Udělá několik kroků ke mně. Nero kráká z nedalekého balvanu.

„Stopaři! Proboha, jsi to ty! Co tady...“

Vzduchem zasviští šíp. Stopař uskočí. Šíp jen o vlas mine jeho levý bok. Otočím se, kdo to střílí.

Lugh. Stojí na hřebenu nad námi. Chystá se vystřelit podruhé. „Ne! Počkej! Nestřílej!“

Pozdě. Pak Lugh dlouhými skoky běží dolů ze svahu, křičí a mává rukama. Šíp se odráží od kamene.

„Lughu, dost! V pořádku! Nestřílej!“

Nero poletuje nad námi a kráká a vřeští.

Stopař je pryč. Vidím, jak mizí v Pustině.

„Zatraceně. Au!“ Ucítím ostré bodnutí v týle. Mám tam pořádnou bouli. Když se jí dotknu, bolí jako čert.

Ztuhnu. Necelých deset stop ode mě leží dva vlčáci. Vlastně to, co z nich zbylo. Tihle mě napadli. S rozervanými hrdly leží v kalužích vlastní krve. Zuby naposledy vyceněné a v mrtvých žlutých očích vražedný vztek. Vzduch se chvěje hladovým bzučením. Mouchy. Jsou jich stovky. Tisíce. Otevřené rány a zasychající, lep-kavá krev se třpytí a vzdouvají jejich lesklými těly.

To je Stopařova práce. Zabil oba vlčáky a zachránil mi život.

Stopař. A tady. Nechápu to.

„Sabo!“ Přibíhá Lugh s lukem v ruce. Prudce oddechuje. V jeho tváři se mísí únava, vztek a úleva. „Jsi v pořádku, Sabo?“

„Jo, díky. Nic se nestalo.“

Ale pořád mi to nedá. Stopař je tady. Sám v Pustině. Takže... znamená to, že je Mercy nablízku? To sotva. Stopař je zubožený a vyhublý. Nikdy by ho takhle nezanedbala. Co se to děje? Jak se sem dostal? A kde je Mercy? Ta houževnatá a moudrá Mercy? Co se jí stalo?

Lugh mě popadne za loket a zatřepe se mnou. „Jak to, že se nic nestalo, Sabo? To nemyslíš vážně.“

„To byl Stopař. Ten vlčák, na kterého jsi střílel. Stopař. Proboha, Lughu, on mi zachránil život.“

„Kdo?“ Tváří se nechápavě.

Hned mi to dojde. Vždyť Lugh nebyl se mnou a s Emmi u Mercy na Soutoku. To bylo až po tom, kdy ho unesli Tontonové. Proto nemůže Stopaře znát.

„Stopař. Mercyin vlčák. Znáš přece Mercy. Maminčina přítelkyně ze Soutoku.“

Zírá na mě. „Soutok? Plácáš nesmysly.“

„Kdepak. Ten vlčák měl jedno ucho povislé a modré oči. Jako Stopař. Byl to on, Lughu. Víím to jistě.“

„Vlčáci přece mají žluté oči, ne modré. Jako támhleti. A nic

takového jako ochočený vlčák neexistuje. Jsou nebezpeční. Podívej se na sebe, Sabo, vypadáš příšerně.“

Má pravdu. Krev mám úplně všude. Na botách, haleně, na kalhotách.

„Stopař je zabil. Šli po mně a on se tu najednou objevil. Skočil po tom prvním, prokousl mu hrdlo a vrhl se na druhého. Zakopla jsem a... pamatuju se, že jsem upadla. Musela jsem se bouchnout do hlavy a omdlít. Když jsem se probrala, stál Stopař nade mnou a...“

Jakmile Lugh slyší, že jsem se udeřila do hlavy, přitáhne si mě k sobě a začne mi prohmatávat vlasy. „Proboha, Sabo, proč jsi nic neřekla?“

„Au!“ Odstrčím ho. „Je to jenom boule.“

„To rozhodnu já,“ opáčí. Prohlíží mě a pohybuje mi před očima zdviženým ukazovákem. Sleduji ho.

„Byl to Stopař. Přísahám, Lughu, že to byl on.“

Položí mi ruce na ramena a zadívá se mi do očí. „Poslouchej. Praštila ses do hlavy. Bůhví jak dlouho jsi ležela na slunci. Určitě se ti to zdálo. Měla jsi vidiny.“

„Ne. Rozhodně ne.“

„No tak, Sabo, uvažuj přece. Kde by se tady, uprostřed ničeho, vzal Stopař? Soutok musí být odsud několik týdnů cesty.“

„Já vím.“

„Tak jaká je šance, že by se dostal až sem?“

„Nevím... mizivá.“

„Je to skoro nemožné. A co má znamenat tohle?“

Lugh drží v ruce konec kopřivového provazu, který má uvázaný k pravému kotníku. Podívám se dolů. Mám úplně stejný provaz, jen přivázaný k levému kotníku. Provaz je hladce přeríznutý kousek nad botou. Úplně jsem zapoměla, že jsme k sobě byli

přivázání. Když už v poslední době usnu, bývám náměsíčná. Tohle byl Lughův nápad, abych se neztratila a nedostala se do potíží. Říkal, že je to pro moje dobro. Abych byla v bezpečí.

„Probudil jsem se, provaz byl přeríznutý a tys byla pryč.“

Nero slétne dolů a přistane mi na hlavě. Cuknu sebou. Přendám si ho na rameno. „Musela jsem být zase náměsíčná.“

„Myslíš, že se ve spánku dovedeš tak plížit? Žes přerázla provaz, a mě to nezbudilo?“

„Ty myslíš, že jsem to udělala schválně? Ani si nepamatuju, jak jsem se sem dostala.“

„Ale ne. Já nevím, možná jsi byla náměsíčná.“ Potřeše hlavou. „Ježkovy voči, Sabo.“

„Hele, pamatuju si jen, že jsem chtěla lovit. Viděla jsem jelena, jak utíká před bouří... proboha, Lughu, takovou bouří jsi v životě neviděl. Byla to... dlouhá řada malých tornád vysokých sotva čtyřicet stop. Valila se od východu rovnou sem. Bylo to neuvěřitelné.“

Ukážu na pláň před námi. Oba se díváme na chmurnou, bezbarvou tvář Pustiny. Dopolední obloha je tak čistá, že je vidět až k obzoru. Žádné vytrhané křoví. Žádná zrytá zem. Ani jediná známka toho, že by se tudy prohnala bouře.

„Byla to bouře, opravdu. Nero to viděl!“

Podívám se na něho, jako kdyby měl najednou začít mluvit a potvrdit moje slova. Ale on má teď svoje vrání starosti. Trhá maso z jednoho zabitého vlčáka a cpe se.

„Málem jsem toho jelena dostala. Ale pak se odněkud vynořila smečka vlků a tihle dva šli po mně. Pak se objevil Stopař, začali se rvát a... a pak jsem spadla a bouchla jsem se do hlavy. Když jsem se probrala, byls tady a... a to je všechno.“

Díváme se jeden na druhého.

Lugh. Zlatý jako samotné slunce. Jeho pokožka, vlasy, které mu v copu dosahují až do pasu. Oči modré jako letní obloha. Je úplně jiný než já. Já mám černé vlasy i oči. Máma říkávala, že já jsem noc a Lugh je den. Společné máme jen měsíční tetování na pravé tváři. Udělal nám je táta, aby bylo hned vidět, že jsme výjimeční. Dvojcata narozená pod měsícem zimního slunovratu. Vzácnost.

Lugh zafuní. Jde k místu, kde leží můj luk, toulec a nůž. Sbírá je a přitom hvízdne na koně. Pomalu k nám sestupují po svahu. Hermes a Rip, Tommův kůň, na kterém sem Lugh přijel. Vráti se ke mně a podává mi zbraně.

„Máš plný toulec. To znamená, žeš nevystřelila žádný šíp. Ani na jelena ani na vlčáky. Jak to?“

Chci to říct. Zarazím se. Skoro to řeknu. Málem je to venku. O tom třasu, dýchání a... a o tom dalším. Ale nemůžu to říct. Nesmím. Nemůžu zatěžovat Lughu svými problémy. Už tak nese dost těžké břímě. Ať mě sužuje cokoli, pomine to.

„Jak to, žeš nestřílela, Sabo?“

„Já... já nevím.“

„Víš, co si myslím? Žádná bouře nebyla. Nebyl žádný jelen ani žádný modrooký vlčák, který se zničehonic objevil, aby ti zachránil život. Všechno se ti to jen zdálo. Bylas náměsíčná.“

„Ne, nebyla.“

„Dojela jsi sem ve spánku a nějak jsi upadla a omdlela jsi. A zatímco se ti zdálo o modrookém vlčákovi a tornádech, vyčenichali tě tihle dva vlci a ten, kterého jsem zahnal, a servali se nad kusem masa.“

„Nad jakým kusem masa?“

„Nad tebou, troubo. Objevil jsem se akorát včas, abych ti zachránil zadek. Jinak by tě byli roztrhali na kusy a supi by teď obírali tvoje kosti.“

Podívám se na oblohu a opravdu. Nad vlky začínají kroužit obrovští mrchožrouti. „Ne, Lughu, takhle to nebylo. Přísahám. Byl to Stopař...“

„Mlč! Zmlkni už! Ztraceně, Sabo, dej si pohov a přestaň mi lhát!“

Rudne a tváře mu temně hoří. Drobné svaly nad čelistí, Emmi jim říká šílené svaly, se mu napínají a poskakují. Poslední dobou mívá takovéhle záchvaty vzteku často.

„Nelžu.“

„Ale ani neříkáš pravdu.“

„A ty mi říkáš pravdu?“

Dlouhou chvíli se na sebe díváme. Ve tváři má vyryté hluboké vrásky únavy. Tmavé kruhy pod očima. Najednou svěsí ramena a jeho vztek je ten tam. Je pryč stejně rychle, jako přišel.

„Co s tebou mám dělat?“ Položí mi dlaň do týla a přitáhne si mě k sobě. Opíráme se čely o sebe. „Promiň. Promiň, já... já jen chci, aby to bylo jako dřív. Abychom my dva byli zase spolu.“

„Já taky,“ zašeptám.

„Hrozně smrdíš.“

„Já vím.“

„Smrdíš ukrutně, to se nedá vydržet.“ Odstrčí mě. „Uřízni z nějakého vlčáka pořádný kus masa. Něco si večer uvaříme a zbytek necháme usušit.“

Hermes a Rip se zastavili v uctivé vzdálenosti od vlčáků. Zaháním supy kameny a dávám se do odřezávání kýt z jednoho vlka. Lugh prohlíží koně. Kontroluje uzdy, udidla a deky na hřbetech.

„Musíme odsud. Už nám to tady začíná lézt na mozek,“ řeknu. „Má Buck nohu v pořádku?“

„Nebudu dávat všanc dobrého koně jen proto, že se nemůžeš dočkat Jacka.“

„To jsem přece neřekla.“

„To ani nemusíš. Vidím do tebe.“

„Nevidíš.“ Cítím, jak mi po krku stoupá horko.

„Vážně? Tak proč se červenáš? Jsi jím úplně posedlá... pane jo.“
Lugh nasadí posměšný tón. „Vzpomínáš, co tehdy Jack řekl? Už jsem ti říkala, co Jack tenkrát udělal? Jeho jméno mi už leze krkem.“

„Člověk by si myslel, že žárlíš.“

„Jenom nechci, aby ses pak trápila. Stále ti, Sabo, říkám, že u Veliké vody nebude. Je dávno pryč. Takovým chlapíkům stačí zavěšit něco nového, a v tu ránu se ztratí. Dělá to jenom pro sebe, vidíš mu to na očích. Jakmile dosáhne svého, jde dál.“

„Jack takový není.“ Cítím, že mi hoří tváře.

„Co se děje? Trefil jsem se? Co od tebe Jack chtěl? Dalas mu to?“

„Sklapni.“

Lugh přestane kontrolovat koně a upřeně se na mě zadívá. „Vyspala ses s ním? Takhle jsi mu zaplatila za to, že ti pomohl mě najít?“

Zalapám po dechu. Vyskočím na nohy a podívám se mu do očí.
„Tohle odvoláš!“

„Všiml jsem si, jak se na tebe dívá. A jak se ty díváš na něho.“

„Jak se na koho dívám, je moje věc. Od první chvíle jsi byl proti Jackovi. Namísto abys byl vděčný.“

„A jsme zase u toho! Pravidelné upozornění, jak jsem Jackovi zavázaný.“

„To je možná proto, že zřejmě nechápeš, že nebýt jeho, nebyl bys naživu. Nikdo z nás. Já ti nerozumím, Lughu. Proč nejsi vděčný, že...“

„Neříkej mi, že mám být vděčný!“ zařve. Popadne mě za ramena a třese se mnou. „Nejsem vděčný, slyšíš? Nejsem! Nechci! Nemusím být... vděčný.“

Poslední slova už jen šeptá. Dívá se na svoje ruce. Na prsty, které se mi zarývají do paží.

„Proč jste jim dovolili mě odtáhnout? Proč jste je s tátou nezařavili?“

Mluví tak potichu, že se k němu musím naklonit, abych mu rozuměla.

„Snažili jsme se. To přece víš. Tátu zabili.“

Zvedne hlavu. Má úplně prázdný pohled. Tak... starý. Bodá mě u srdce.

„Měli jste mě najít dřív.“

Když slyším jeho hlas, zachvěji se. Mrazí mě z něho.

„Lughu, prosím, proč mi nechceš říct, co se ti stalo v Polích Svobody?“

„Nic se mi nestalo.“ Odvrátí pohled. Pustí moje paže. „Měli bychom se vrátit. Budou mít starost, kam jsme zmizeli.“

Mlčky jedeme do tábora. Každý sám.

Hlavu mám jako ve svěráku. Pod boulí cítím nepříjemný tlak a tepání. Oči mě pálí potlačovanými slzami.

Kdyby slzy dokázaly vymýt prázdnotu z pohledu mého bratra, strach z jeho hlasu, plakala bych až do konce času. Ale nemohou. A myslím, že slz by nikdy nebylo dost. Ne pro něho. Ne pro nás.

Všechny ty měsíce, co jsem ho hledala, jsem si stále dokola opakovala jedinou věc. Znovu a znovu. Jakmile ho najdu, jakmile já a Lugh budeme zase spolu, budeme stejní jako předtím. Bude to jako vždycky.

Teď vím, že jsem si to jenom namlouvala. Abych vytrvala. Abych bojovala. Abych přežila.

Je to hezký příběh. Kéž by byl pravdivý. Bohužel není. Není to pravda.

Co se vám stane, vás změní. K lepšímu, nebo k horšímu, ale změní vás to navždy. Není cesty zpátky. Ať vypláčete slz, kolik chcete. Vypadá to jednoduše, ale vůbec to není jednoduché.

Je pravda, že se mi Hopetown zaryl do srdce. Když jsem se poprvé ocitla v kleci, abych bojovala.

Lugh byl pro mě vždycky mým lepším já. Světlem mých temnot. V matčině břiše jsme měli jedno srdce. Krev a dech naší matky. Jsme poloviny celku.

A teď mi nemůže pomoci. A já nemohu pomoci jemu. Stejně jako nemůžeme pomoci sami sobě. Poprvé Lugh není tím, koho potřebuji.

Potřebuji Jacka.

Jacka.

Stýská se mi po něm, až to bolí. Po jeho stříbřitých očích, křivém úsměvu, horké kůži, která voní sluncem a šalvějí. Ale většinou a hlavně se mi stýská po jeho mlčení. Po klidu v jeho srdci. Je jako stojatá voda.

Lugh se v něm mýlí. Nemůže se mýlit víc. Jack řekl, že se setkáme u Veliké vody, tak tam bude. Dodrží, co slíbí. Chci ho jen znovu vidět. Být s ním, mluvit s ním. Budeme o tom mluvit, budeme mluvit o všem, a on bude poslouchat a pomůže mi přijít na to, jak všechno urovnat, jak všechno zlepšit. Jak to zlepšit mezi mnou a Lughem.

Zaplaší stíny. Utiší šepoty. A vyléčí rány na mé duši.

Potřebuji Jacka.

On dá všechno do pořádku.

Jsem skoro zpátky v táboře, když Lugh něco zahlédne. Mžourá do dálky k východu. Také se dívám. Pás prachu pomalu míří k nám.

„Podej mi dalekohled.“ Jsou to jeho první slova od chvíle, kdy jsme opustili hřeben. Zdvihne dalekohled k očím. „Další kolona vozů. Kolikátá už je to, co jsme tady?“

„Čtvrtá... ne, pátá.“

„Dneska cestuje spousta lidí. I v téhle díře.“ Dívá se pozorněji. „Jako vždycky. Vypadají nemocně. Jsou staří. Neužiteční.“

„Promluvíme s nimi, Lughu. Možná nám pomůžou. Mohli bychom jet s nimi.“

„Staral jsem se o tuhle rodinu od osmi let. Myslím, že vím, co je nejlepší. Chceš snad říct, že ne?“

„Ne, ne, nechtěla jsem...“

„Nepotřebujeme ničí pomoc. Snad nepřijdou hledat vodu. Nemáme jí nazbyt.“

„Budu je sledovat, dokud neprojedou.“

Přikývne. Strčí mi do ruky dalekohled. „Dej znamení, jestli půjdou k nám.“

„Lughu?“

„Jo?“

„Ty a já... dobrý, jo?“

Strnule se usměje. „Samozřejmě.“ Mlaskne na Ripa a oba zmizí za kopcem.

Naše tábořiště se nachází na závětrné straně nejlepšího větro-lamu široko daleko. Obrovské automohyly z dob Padlých. Jednu takovou jsme měli nedaleko Stříbrného jezera. Táta si myslel, že automohyly jsou něco jako posvátná místa nějakého technického kultu Padlých. Tahle automohyla už dávno podlehla náporu krajiny. Celá je zasypaná pískem a porostlá trávou. Ale na návě-trné straně ještě pořád můžete vidět části rozbitých a zrezivělých aut. Tu vykukuje předek, jinde zase zadek. Na druhé straně rostou zakrslé borovice a je tam malé jezírko. Tam táboříme. Takhle

blízko u automohyly byste čekali rezavou vodu, ale je docela čistá. Ale je to jen louže, která stačí tak pro nás a naše koně.

Sklouznu z Herma a vylezu na kopec. Zaměřím dalekohled na prašnou stopu. Zanedlouho bude poutníky dobře vidět prostým okem. Kolonu tvoří tři vozy. První na plochem valníku jede stará, shrbená, rozcuchaná žena. Za ní muž se ženou na bryčce tažené mulou. Žena odhání mouchy od nehybného dítěte, které jí leží na klíně. Kolonu uzavírá dívka přibližně mého věku, která táhne káru o třech kolech.

Čekám. Nemohou mě vidět, protože mě míjejí příliš daleko, a navíc jsem dobře schovaná. Muž na bryčce přesto zvedá hlavu a otočí se svým směrem. Možná se slunce odrazilo od skel mého dalekohledu. Jen krátký pohled a znovu otočí hlavu dopředu.

Má zahořklý výraz a nezdravě žlutou kůži. Vypadá jako člověk, který zanechal naděje někde daleko za sebou. Je to smutná společnost. Jako kdyby měli nějakou nemoc. Souchotě, nebo něco ještě horšího. Určitě nechceme, aby k nám zamířili pro vodu.

Staří lidé. Zesláblí muži a ženy. Nemocní mladí. Stejně jako ostatní kolony, které jsme viděli táhnout přes pouštinu. Nikdo z poutníků nevypadal tak dobře, aby se mohl pustit na pohodlnou cestu, natož na tuhle. Lugh má pravdu. Lidé táhnou na západ.

Ráda bych věděla proč.

A nejdou jenom na vozech. Jdou i pěšky. Ostatky jednoho takového jsme našli. Vlastně je našel Nero. Už na něm hodovali mrchožrouti, šakali a supi, takže mnoho nezbylo. Mohli jsme poznat jen barvu vlasů a velikost bot. Boty byly pěkné a Tommovi sedly. Nikdy není příjemné brát něco mrtvému, ale on už chodit nebude. Tommo ano. Navršili jsme přes ostatky kameny a Lugh řekl pár uctivých slov.

Čekám, dokud není jasné, že kolona nezastaví. Pak se kolem návrší vrátím do tábora.

Jedna věc je na tomhle všem dobrá. Ukázalo se, že Tommo je geniální kuchař. Ike ho zaučoval v kuchyni u Jednookého, kde musel denně nakrmit množství hladových poutníků.

Peče a podlévá, míchá a ochutnává. Mačká, drtí a vaří. Pak přidá špetku ze svého váčku s kořením. A cokoli se vbelhá do jeho kotlíku, kráčí pak vzosným krokem do našich úst. Už máme dost cvrčků a ještěrek, které ani zdaleka nestačily zahnat hlad. Tommo dělá s vlčákem zázraky a našim žaludkům se aspoň pro jednu uleví.

Je to zvláštní, ale nijak mi nevadí, že mám hlad. Víím, že hlad mám, protože mi to žaludek říká, ale je mi to jedno. Dávám polovinu porce Tommovi.

Den se kloní k večeru. Suché jehličí borovic šustí v mírném větru a jejich jemná vůně osvěžuje vzduch. Když Tommo dovaří, necháváme oheň z klestí dál hořet. Ani ne tak kvůli teplu, ale prostě proto, že je to příjemné.

Sedím pod stromem, stranou od ostatních. Na vyprání svého zakrváceného oblečení jsem spotřebovala tři kotlíky vzácné vody. Krčím se jen ve spodkách, zabalená do deky, a oblečení schne na větvi.

Únavou mě bolí celé tělo. Chtěla bych spát. Ale spánek nepříjde. Nedovolím mu to. Neodvážím se.

Cítím, jak se stahují stíny.

Lugh a Tommo vyrobili rám z větví, na kterém se teď suší tenké plátky psiho masa. V mírném větru se pohybují a otáčejí, chrastí a šustí jako větrná zvonkohra.

Jakmile vymyjeme jídelní misky jehličím, dáváme se do pří-

prav na noc. Tedy všichni kromě mě. Tommo si přiřezává dva nové klacky na svůj přístřešek. Ty staré v noci praskly a celý přístřešek mu spadl na hlavu. Lugh si opravuje podrážku kusem pneumatiky.

Emmi hraje kostky s Nerem. Je to jeho oblíbená hra, ale od doby, kdy ho Jack naučil podvádět, s ním nikdo jiný nechce hrát. Em se ho snaží odnaučit špatným způsobům. Dnes mu jako odměnu schovala smaženou kobylku.

„Takhle ne,“ říká. „Vrána, která podvádí, nedostane kobylku. Jestli ji chceš, musíš hrát poctivě. Koukej. Vidiš? A teď ty. Ne... ne, Nero! Já to vzdávám.“

Nechá ho, ať si schroupá kobylku, a jde si dřepnout vedle mě. „Ten tvůj pták je ztracený případ. Jack na něho měl špatný vliv. Až ho uvidím, dám mu co proto. Učit jen tak pro legraci nevinné vrány podvádět.“

„Včera se mi snažil dostat do kapsy. To můžeš Jackovi taky přičíst na vrub.“

„Jo, Jack je pacholek,“ opáčí. „Teď už musí být u Veliké vody. Možná je tam už celou věčnost. Asi si myslí, že nepřijdeme. Myslíš... myslíš, že na nás počká?“

Stále ti, Sabo, říkám, že u Veliké vody nebude. Je dávno pryč. Dělá to jenom pro sebe, vidíš mu to na očích. Jakmile dosáhne svého, jde dál.

Snažím se neposlouchat Lughův hlas v hlavě.

„Bude tam. Víš přece, že Jack drží slovo.“

„Jo, řekla bych, že ti chybí.“

Bezmyšlenkovitě sáhnu po srdcekamenu na krku. Samozřejmě tam není. „Ani moc ne.“

„Jsi pěkně prohaná. Tenkrát jsem viděla, jak jste se líbali. Jak jste se drželi za ruce...“

„Sklapni, Em!“

„Mně tedy chybí. Hrozně. Pořád lituji, že tu není. S Jackem vždycky všechno vypadá dobře. I když je zle.“

„Jo,“ hlesnu.

Střelí pohledem po Lughovi. „Určitě by věděl, co s Lughem. Případá mi, že je poslední dobou pořád naštvaný. A nevím proč. Když se ho zeptám, co se děje, je to ještě horší. Chci zase toho starého Lughu. Ten mi chybí nejvíc.“

Chvilí mlčí a točí hrací kostkou v prstech. „Vyprávěl nám, jak tě našel u těch mrtvých vlčáků. A že si myslíš, že jsi viděla Stopaře.“

„Možná jsem se spletla. Lugh si myslí, že jsem byla náměsíčná. Stopař by bez Mercy nikam nešel.“

Zaváhá a úkosem se na mě podívá. „Mám o tebe strach, Sabo.“

„Nemusíš.“

„Ale mám. Nejsi nemocná? Řekla bys mi to, viď?“

„Ne, ale nejsem.“

„Je mi sice teprve devět, ale nejsem hloupé děcko. To už bys mohla vědět.“ Nakloní se blíž. „Neříkej to Lughovi, ale ptala jsem se hvězd, jak ti pomoci.“

„Nezačínej s tím, Emmi. Dobře víš, co si Lugh myslí o čtení z hvězd.“

„Hej, Em,“ zavolá v tu chvíli Lugh, „málem jsem zapomněl. Pojď se přivítat s Fredem!“

„Cože?“ Rozzáří se radostným překvapením. Vyskočí a běží k němu. Úlevou vydechnu. Moje sestra je horší než pes, který si najde kost.

Em má dřevěnou panenku jménem Fern, kterou jí táta vyřezal, když jí byly dva roky. Neustále Lughu otravovala, aby Fern vyřezal manžela. Od chvíle, kdy jí to vlezlo do hlavy, začala mu říkat Fred.

„Tys ho udělal potají!“ Vezme Freda od Lughu. Směje se a zajíká se. „Ne! Lughu, tys mu udělal hrozně veliký nos! Máš přílišně špatný vkus... Musíš to opravit, Fern chce hezkého manžela.“

Lugh vrtí hlavou. „Kdepak, Fern mi sama řekla, abych byl tak hodný a vyřezal jí vznešeného manžela. A abych si dal záležet na pořádném a pěkném nosu.“

„To neřekla!“

„Podívej, co jsem udělal!“ Tommo sáhne do kapsy a podá jí kousek dřeva. Emmi se na okamžik zatváří zmateně, ale pak se na něho usměje. „To je pěkné, Tommo, tys vyřezal prase!“ Zmáčkne si nos a zachrochtá. Vždycky ukazuje, aby Tommo věděl, co myslí. Ale nemusí. Tommo umí odezírat ze rtů, pokud nemluvíte moc rychle.

Zamračí se. „Ne. To je jejich dítě.“

Do noci se zařízne vytí vlčáka. Není to daleko. Strneme. Jiný vlčák odpoví. Pak další.

Tommo tázavě pohledne na Lughu. „Vlčáci.“

Emmi se zachvěje. Třeští oči. „Vypadá to, že jsou blízko.“

„Kdepak, jsou docela daleko,“ řekne Lugh, ale přitáhne si blíž toulec a luk. Přidá dříví na oheň. „Neboj, Em, tvůj veliký, zlý bratr ty veliké, zlé vlčáky zažene.“

Emmi se k němu přitiskne. Vezme ji kolem ramen. „Hele, Lughu, co říkají hvězdy o Veliké vodě?“

Chyba. Ví to v okamžiku, kdy ta slova vypustí z úst.

Lughova tvář potemní. „Kolikrát ti to mám říkat, Em? Čtení hvězd je hloupost. Je dobré tak pro blázný a prostáčky, kteří tomu věří.“ Jeho hlas práská jako bič.

„Ale táta vždycky...“

„Dost!“

Tommo uvolní napětí. „Pověz nám nějaký příběh, Lughu. Řekni nám, jaké je to u Veliké vody.“

Zvedne se a jde se posadit Lughovi k nohám. Nahýbá se, aby mu dobře viděl na rty, aby mu neuniklo jediné slovo. Tommo se nemůže nabažit Lughových vyprávění o tom, jaké je to na západě. Vlastně se nemůže nabažit Lughu.

Tommo těžce snáší Ikeovu smrt. Ike se ho ujal, když se Tommo vyhladovělý a napůl zdivočelý skrýval ve stáji u Jednookého. Tři roky ho vychovával a měl ho za syna. Tommo na něho nikdy nezapomene.

Ale v posledních dnech jsem si všimla, jak pozoruje Lughu. Začíná napodobovat jeho způsoby. Jeho chůzi, držení otežší, způsob, jak nosí klobouk.

Totéž dělal, když byl naživu Ike.

Ike vždycky tvrdil, že Tommův táta odešel jednoho dne na lov a už se nevrátil. Prý mu řekl – malému, hluchému chlapci, kroutil pokaždé Ike hlavou – aby neodcházel z tábora a počkal tam na něho, protože se brzy vrátí. Tehdy ho Tommo viděl naposledy. Zmizel. Nejspíš bude mrtvý. Snad ho zabilo zvíře, které lovil, možná byl zraněný a už nenašel cestu zpátky.

Podle Ikea se z toho Tommo nikdy nedostal. Říkal, že vždycky svého mrtvého otce hledal. Nikdy jsem tomu moc nevěřila, ale když teď vidím Tomma a Lughu, napadá mě, že Ike mohl mít docela pravdu.

Náš táta s námi byl. Až do dne, kdy ho zabili Tontonové. Ale také být nemusel. Lugh byl náš bratr a máma a táta dohromady.

Lugh sprádá příběh. „Veliká voda je jako ze sna. Je to tisíckrát lepší než nejkrásnější sen, na který si vzpomenete. Milionkrát nádhernější. Je to země tak bohatá, zelená a krásná, že když ji vidíte poprvé, přejete si na místě umřít.“

Lugh svá vyprávění o Veliké vodě začíná vždycky úplně stejně. Zívám. Zavřu oči, uvelebím se a poslouchám. Tohle je ten Lugh,

kterého známe. Vypráví příběhy. Rozesmává nás. Drží nás pohromadě.

„Vyprávěj to o králících,“ říká Em. „To má Tommo nejraději.“

„Zase? No tak dobře. U Veliké vody je spousta králíků. Kam až oko dohlédne, nic než králíci. Neuděláte krok, abyste o ně nezakopli. Takové jste ještě nikdy neviděli. Jsou tlustí. Tlustí, šťavnatí a líní z toho, jak nedělají nic jiného, než že celý den ozdibují sladkou, zelenou travu. A jsou tak krotcí a hloupí, že když chcete jíst, stačí jen dát vařit vodu a zavolat, že je čas k jídlu. Králíci pak sami napochodují do hrnce a zavrou za sebou pokličku. A ještě si u toho pískají.“

„Králíci nepískají!“ namítne Emmi.

„To říkáš ty,“ opáčí Lugh, „ale slyšel jsem to od člověka, který to slyšel od jiného a ten to viděl na vlastní oči a...“

Záblesk bílého světla. A stojí tu Epona. Sama. Kolem ní je tma. Slyším jen tlukot svého srdce. Buch, buch, buch.

Epona se ohlédne, jako kdyby za sebou něco uviděla. Znovu se otočí. Uvidí mě. Přikývne.

Podívám se na své ruce. Držím luk. Předtím jsem ho neviděla, ale vím, že je můj. Světlé, stříbřitě bílé dřevo.

Zvedám ho. Zakládám šíp. Mířím. Rozbíhá se ke mně. Rozpaží. Vystřelím.

Záblesk světla.

Stojím nad jejím tělem. Dívám se na ně.

Ale není to Epona.

Je to DeMalo.

Otvírá oči.

Usmívá se.

Probudím se a prudce se posadím. Srdce mi buší.

Je tady. DeMalo je tady. Zmateně se rozhlížím. Lugh, Tommo a Emmi. Leží pod svými přístřešky. Brzy usnuli. Nero sedí na větvi. Koně podřimují.

Tak dobře. Není tady. Uklidni se. Byl to jenom sen. Tisknu si deku k hrudi.

DeMalo. Od té chvíle, kdy jsem ho naposledy viděla u Borového vrchu, se mi daří nemyslet na něho. Ale našel si cestu do mých snů. Jeho silné tělo. Dlouhé černé vlasy. Široké líce. Oči s těžkými víčky. Sytě hnědé, téměř černé oči, které se leskly ve světle loučí ve vězeňském baráku v Hopetownu.

Nahlíží hluboko do mě. Odhaluje mé nejtemnější myšlenky a nejhorší děsy. Jako kdyby mě znal. A nejpodivnější je, že jsem vstřícná. Bylo to skutečné. Hmatatelné. Neznám jiného člověka, ze kterého by zároveň vyzářoval žár i chlad. Stále nechápu, proč ušetřil můj život. Udělal to dvakrát. Jsem ráda, jsem za to vděčná, ale je to Tonton. Můj nepřítel. Nedávalo to smysl tehdy a nedává to smysl ani teď.

A co ta jeho poslední slova, když mi přetnul pouta přímo před zraky Vicara Pinche. „*Zase příště.*“ Jako kdyby věděl, že se znovu setkáme.

Zase příště.

Ne, nesmím na to myslet. Několikrát se zhluboka nadechnu.

Stále se opírám o stejný strom. Musela jsem usnout při Lughově vyprávění o Veliké vodě. Je šero. Noci ubývá. Do svítání zbývají možná dvě hodiny. V noci se příliš neochladilo. Vzduch je těžký.

Sabo! Sabo!

To je hlas Epony.

Epona. Zemřela mojí rukou.

Sabo!

Je tu zase. Prosím, ne. Jsem hrozně unavená, ještě sním. To je ono. Sním, nebo... možná to slyším výt v dálce vlčáky.

Náhle.

Pohyb mezi stromy. Přímo naproti mně, na druhé straně mýtiny. Srdce se mi sevře a pak se zběsile rozbuší. Ještě víc se zabalím do deky.

„Epono?“ šeptám. „Jsi to ty, Epono?“

Už když se ptám, vím, že odpověď musí být ano.

Bylo to milosrdenství. Udělalas dobře. Nic jiného se dělat nedalo. Tohle mi tehdy všichni říkali. Předtím i potom. Jack, Ike i Ash. Kdybych ji nebyla zabila já, musel by to udělat někdo z nich. Jack říkal, že by to byl udělal. Chtěl mě toho ušetřit. Ale já věděla, že to musím být já. Byla tam jenom kvůli mně. Pomáhala mi najít bratra.

Zabila jsem Eponu. Zabila jsem přítelkyni. Jedna čistá rána. Jinak by zůstala na pospas nemilosrdnému Vicaru Pinchovi a Tontonům.

Ale jak vím, že jsem ji zabila? Co když nezemřela hned? Co když po dopadu ještě žila? Co když ji Tontonové předhodili těm otrokům šíleným z chaalu? Roztrhali by ji na kusy. Jako ty dívky, které jsem porazila v Hopetownu. Ty, které musely do uličky.

Sabo!

Roztřesenýma rukama sahám po luku a toulci. Vstávám. Nero hřaduje na větvi nade mnou. Je okamžitě vzhůru. Protahuje si křídla a nohy.

Další pohyb. Něco tam je, něco se krade mezi stromy, ale dost dobře... mění to tvar jako mlha nebo kouř. Sytější šed' než předjitřní šíření, nezřetelné kontury. Přejdu mýtinu a upírám oči do šera.

Sabo.

Její hlas kolem mě proplouvá na křídlech povzdechu a šepotu. Nadzvedává mi vlasy a otírá se mi o krk. Táhne mě dál mezi stromy, krok za krokem.

Nero letí přede mnou. Černá skvrna přelétávající z větve na větve. Stín pronásledující stín. Vypadá to, že ji vidí. Stín mé přítelkyně. Sledujeme ji, prolétáme se mezi stromy, hrajeme si na honěnou s duchem.

Vydeme z lesa. Znovu jsme na volném prostranství. Je pryč. Epona je pryč. Ale byla tady. Byla.

„Epono, vrať se, prosím.“

Pahrbky a kopce Pustiny se rýsují proti tmavému obzoru, jako kdyby na něco čekaly. Blednoucí hvězdy drží stráž. A naslouchají.

Nic.

Nic.

Obejmu si lokty a zachvěji se. Měla bych se vrátit do tábora dřív, než mě začnou postrádat.

Otočím se.

Je tam. Přímo přede mnou. I Stopař. Stojí vedle ní.

Je to Epona. Ale ne taková, jaká bývala. Za života se blyštěla a zářila. Její oříškově hnědá pokožka, oči, vlasy. Byla tak silná a plná života, že byste přísahali, že se zrodila ze samotné země.

Teď je dítětem vzduchu. Mlha a opar. Vznáší se. Houstne. Rozplývá se.

„Epono.“

Sabo? šeptá vzduch.

„Co chceš?“

Stopař zakňučí.

Najednou to cítím. Váhu luku. Držím ho v ruce.

Luk tě nakrmí. Pomůže ti bránit sebe a ostatní. Luk znamená větší šanci zůstat naživu. Ale bere život. Ne jenom zvířatům. I lidem.

Přátelům.

Jako byla Epona.

Držím luk, který ji zabil.
Bez přemýšlení ho zlomím o koleno.
Zlomené lučiště spadne na zem.
Už žádné zabíjení.
Vzhlédnu.
Epona je pryč.
Stopař je pryč.
Je tam Emmi.

Stojí mezi krajními stromy. Jde ke mně.

„Vidělas ji?“ ptám se. „To byla Epona, byla tady. I Stopař. Vidělas ho?“

Emmi zvedne zlomený luk a zasune ho do pukliny v nedalekém balvanu. Nero sedí nahoře a natahuje krk, aby viděl, co dělá. Pak mě Emmi vezme za ruku. Je drobná a teplá. Moje je ledová.

„Pojď, Sabo. Potřebuješ se trochu vyspat.“

„Byli zrovna tady. Muselas je vidět.“

„Už jsou pryč.“

Vede mě zpět do tábora. Ohlížím se. Nechci zmeškat ten okamžik, kdyby se znovu objevili.

Někde v zemi nikoho táhle zavyje vlčák. Chmurně a daleko. Zastavím se.

„Slyšelas to? To je Stopař.“

„Pojď.“

Tábor je tichý. Lugh a Tommo stále tvrdě spí. Nero se znovu usadí na svém hřadu. Lehám si na zem a balím se do deky. Em si přinese svoji deku a lehne si vedle mě.

„Neřeknu to Lughovi. Nic neřeknu. Budeš v pořádku, Sabo. My všichni tě potřebujeme.“

Dívá se na mě. Já se dívám na ni. Do jejích očí, které jsou jako Lughovy. Ty oči jsou tak modré, že by se po nich dalo plout, jak říkávala máma.

„Vypadáš nějak jinak.“

„Jsem vyšší. Rostu. To děti dělají. Už je mi skoro deset.“

„Aha.“

„Sabo?“

„Hm?“

„Vážně jsi viděla Eponu?“

„Jo.“

„Moc ráda bych viděla tátu. Chybí mi. Taky ti chybí?“

Taková jednoduchá otázka. To je celá Em. Zaplaví mě takový žal, že nemůžu hned odpovědět.

„Když mi bylo jako tobě,“ šeptám, „byl jiný. Nikdy jsi ho takového nezažila. Byl... nevím. Byl to můj táta. To je všechno. Proto mi schází.“

„To není nic špatného, být smutná.“

Otírám si ty pitomé slzy.

„Moc ráda bych viděla mámu. Jen jednou. Myslíš, že by přišla, kdybych ji poprosila?“

„Takhle to asi nefunguje.“

Chvilí mlčí. „Ty neumřeš, Sabo, vid?“ zeptá se pak.

„Někdy ano, ale ne dnes. Spi už.“

„Dobrou.“ Zachumlá se do deky.

Otočím se na záda a pozoruji hvězdy. Myslím na tátu a sleduji, jak s blížícím se svítáním mizí poslední hvězdy.

Čti mi ve hvězdách, tati. Pověz mi, co říkají.

Když byl otec ještě chlapec, potkal poutníka. Muže, který znal mnoho věcí. Naučil tátu číst hvězdy. Už když jsem byla malá, říkal nám táta, že naše osudy, příběhy našich životů, jsou vepsány

na nebi. Nikdy nám neřekl, co tam vidí. Ale bylo znát, že ho to tíží. Podle toho, jak se někdy díval na Lughu. Jak se díval na mě.

Lugh nakonec přestal věřit čtení hvězd a takovým věcem. Asi má pravdu. Ale táta přesto něco věděl. Určitě. Byla jsem u toho. Slyšela jsem ho.

Tati! Mají Lughu! Popadnu ho za loket a pořádně s ním zatřesu. Tohle je doopravdy! Musíš bojovat!

Jako kdyby najednou ožil. Narovná se, v očích mu přeskočí jiskra a zase je to ten táta jako kdysi. Přitáhne mě k sobě a sevře tak, že sotva dýchám.

Můj čas se skoro naplnil, řekne rychle.

Ne, tati!

Poslouchej. Nevím, co přijde potom. Viděl jsem jen záblesky. Ale Lugh a Emmi tě budou potřebovat. A další. Mnoho dalších. Nepoddávej se strachu. Buď silná. Víím, že jsi. A nikdy se nevzdávej. Nikdy. Ať se stane cokoli.

Zírám na něho.

Nebudu, tati. Nejsem žádná třasořitka.

To je moje holka.

Pak ho zabili. Tontonové. Zabili tátu, unesli Lughu a za sebou zanechali jen stíny.

Jakmile se Lugh probudí, vyskočí na nohy, prohlédne Buckovu nohu a řekne, že jedeme dál. Prostě jen tak.

Když balíme tábor a nakládáme koně, nikdo nepromluví. Je dusno a každou chvíli může přeskočit jiskra. Lugh má kvůli něčemu vztek. Tommo se se sklopenou hlavou drží z dostřelu. Emmi se na mě tázavě podívá. *Co je to s Lughem?*

„Kde máš luk, Sabo?“ zeptá se naoko lhostejně Lugh. Takže takhle to je. Ví to. Přes Hermův hřbet se podívám na Em. Nepatrně

zavrtí hlavou. Nic neřekla. Ráda bych věděla, co ví. Řeknu mu jen to nejnutnější.

„Je zlomený.“

„Vážně?“

Upravuji Hermovi postroj. „Asi jsem zase byla náměsíčná. Zřejmě jsem upadla a zlomila ho.“

„Emmi? Můžeš k tomu něco říct?“

Zrudne. „Ne.“

„A co tohle? Saba zlomila luk schválně a tys ho schovala do pukliny ve skále. A pak jste se dohodly, že mi nic neřeknete. Co vy na to?“

„Tak dobře. Sledoval jsi nás a víš, co se stalo. Nech to být, ano?“

„Nenechám to být. Tys zlomila luk, Sabo. Byla jsi náměsíčná? A nelži mi.“

„Byla jsem náměsíčná,“ zalžu.

„Lžeš. Vždycky poznám, když lžeš. Proč to děláš?“

Mlčím.

„Nestůj jako trdlo a řekni mi to, zatraceně! Proč jsi zlomila ten luk?“

Koně pohazují hlavami a ržají. Lugh se na mě podívá a ve tváři má obavy a ještě něco. Strach. Nemůžu mu to ještě víc ztěžovat. Když mu řeknu o Eponě, bude si myslet, že jsem blázen. Ale já nejsem. Nejsem blázen. Byla tady.

„Byla jsem náměsíčná.“

„Snažím se nás udržet pohromadě, abychom měli lepší život než táta, ale ty se zřejmě staráš jenom o sebe, nebo... já nevím. Nevidím ti do hlavy. Mám pocit, že už tě neznám.“ Zavrtí hlavou. „Tak dobře. Stejně jsi ho nepoužívala. Já a Tommo obstaráme lov.“

Nasedneme. Nero slétne dolů a posadí se mi na rameno.

„Den ode dne se víc podobáš tátovi,“ řekne Lugh.

„Jak to myslíš?“

„Uvidíš.“

Pobídne Bucka a projede kolem mě. Tommo jede hned za ním. Em se na mě na okamžik zadívá. Má tvář usouzené stařeny. Pak vyrazí za nimi.

Sedím na Hermovi a borovice si mezi sebou šeptají.

Den ode dne se víc podobám tátovi. Jsem mu podobná vzhledem – černé vlasy, hnědé oči – ale tohle Lugh nemyslel. Ne. Myslí si, že začínám bláznit. Jako táta. Náš nebohý, bezmocný táta, kterého smrt připravila o rozum. Smrt mámy, která vydechla naposledy, když se Emmi nadechla poprvé. Otce to zlomilo na těle i na duchu. Jak plynul čas, bylo to s ním horší a horší.

Nejsem jako táta. Rozhodně ne.

Prosím.

Ať nejsem jako táta.

Něco mě sleduje. Něco... nebo někdo. Je to tam skoro celý den. Teď už je odpoledne.

Ohlédnu se. Jakmile to jednou udělám, ohlízím se už pořád. Ten pocit, že za mnou něco je, mě nutí stále se otáčet. Nikdy nevidím nic jiného než místa, jimiž jsme před chvílí projeli.

Ale přesto. Vzduch je podivně těžký. Jako kdyby se v něm něco usadilo. Jako by v něm něco bobtnalo.

Cítím to v zátylku. Mám husí kůže. Víím, že to tam je. Jen to nevidím.

Zatím.

Už slyším kopyta. Ostré bušení kopyt na tvrdé půdě. Za mnou jede kůň. Nespěchá. Udržuje si odstup. Dělá mi společnost.

Zachvějí se. Ruce mám úplně ledové, přestože vzduch se chvěje žářem. Choulím se pod kápí.

Musím se podívat.

Zatajím dech a ohlédnou se.

Kousek za mnou se rýsuje černý stín. Jako vystřižený z noční oblohy. Kůň. Kůň a jezdec.

Srdce se mi rozbuší. Upřeně se dívám. V tuhle denní dobu by neměly být takové stíny. Rychle odvrátím pohled. Žaludek mám nepříjemně sevřený. Hermes frká a pohazuje hlavou. Je neklidný. Není ve své kůži. Stisknu ho patami a přidá. Klapot kopyt za námi zrychlí. Ohlédnou se.

Černý stín se nás drží.

Znám ten sklon šije. Tu hlavu. Častokrát, když ještě dýchala, jezdily jsme spolu a já se ohlížela stejně jako teď. Vždycky se usmála nebo řekla něco, aby mě povzbudila.

Epona.

Zastavím Herma. Stínový jezdec zastaví také. Podívám se na ruce. Svírají uzdu a třesou se.

„Co ode mě chceš, Epono?“

Ticho. Nero mi krouží nad hlavou a kráká a kráká a kráká. Vidí ji také?

Nestačilo, že jsem zlomila luk. Bude mě sledovat. Pronásledovat. Strašit mě za nocí a honit za dne, dokud si nelehnu, nenastavím jí hrdlo a nebudu prosit, aby mě dorazila. Musím za její život rádně zaplatit.

„Proč bych měla být naživu, když ty nejsi? O to jde, vidí? Nemám právo být naživu.“

Zacinká uzda. Hermes jde bokem, poulí oči a pohazuje hlavou. Sevřu uzdu pevněji.

„Řekni mi, co mám udělat, Epono. Prosím. Řekni něco.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.